

Συνάντηση τον Αύγουστο

Gabriel Garcia Marquez

— αναγύρισε στο νησί το απόγευμα της Παρασκευής 16 Αυγούστου με το φέρι των δύο.
— Φορούσε ένα πουκάμισο με σκοτσέζικα καρό, τζιν, απλά παπούτσια με χαμηλό τακούνι χωρίς κάλτσες, κρατούσε μια σατέν ομπρέλα και, για μοναδική αποσκευή, μια τσάντα της θάλασσας.

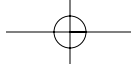
Στη σειρά των ταξί, στην αποβάθρα, πήγε κατευθείαν σ' ένα παλιό κατασκουριασμένο μοντέλο.

Ο ταξιτζής τη χαιρέτησε σαν παλιός γνώριμος και τη μετέφερε ταρακουνώντας τη μέσα από το πάμφτωχο χωριό, με πλινθόκτιστα σπίτια, στέγες από φοινικόφυλλα και δρόμους από λευκή άμμο μπροστά σε μια πυρωμένη θάλασσα.

Αναγκάστηκε να κάνει ελιγμούς για να αποφεύγει τα ατρόμητα γουρούνια και τα γυμνά παιδιά που στέκονταν μπροστά του παριστάνοντας τους ταυρομάχους. Στο τέλος του χωριού μπήκε στη λεωφόρο με τους βασιλικούς φοίνικες, όπου βρίσκονταν οι παραλίες και τα τουριστικά ξενοδοχεία, ανάμεσα στην ανοιχτή θάλασσα και μια εσωτερική λίμνη γεμάτη γαλάζιους ερωδιούς. Τελικά σταμάτησε μπροστά στο πιο παλιό και φτωχικό, σε σύγκριση με τα άλλα, ξενοδοχείο.

Ο θυρωρός την περίμενε με το κλειδί του μοναδικού δωματίου στο δεύτερο όροφο που έβλεπε προς τη λίμνη. Ανέβηκε τις σκάλες με τέσσερις δρασκελιές και μπήκε στο φτωχικό δωμάτιο με έντονη μυρωδιά εντομοκτόνου κι ένα τεράστιο διπλό κρεβάτι που γέμιζε σχεδόν όλο το χώρο. Έβγαλε από την τσάντα ένα σεβρό νεσεσέρ κι ένα σοβαρό βιβλίο, το οποίο τοποθέτησε πάνω στο κομοδίνο με τη σελίδα σημαδεμένη μ' ένα χαρτοκόπητη από ελεφαντόδοντο. Έβγαλε μια νυκτική από τριανταφυλλί μεταξωτό και την έβαλε κάτω από το μαξιλάρι. Έβγαλε ένα μεταξωτό φουλάρι με σταμπωτά τροπικά πουλιά, ένα λευκό πουκάμισο με κοντά μανίκια και κάτι πολυφορεμένα παπούτσια τένις που τα πήγε στο μπάνιο μαζί με το νεσεσέρ.

Προτού να ετοιμαστεί έβγαλε το σκοτσέζικο πουκάμισο, τη βέρα και το αντρικό ρολόι που φορούσε στο δεξί κι έριξε πολλές φορές νερό στο πρόσωπό της για να ξεπλύνει τη σκόνη του ταξιδιού και την απογευματινή νύστα. Όταν τέλειωσε το σκούπισμα, ζύγιασε στον

καθρέφτη τα στρογγυλά στήθη της, αλαζονικά, παρά τις δυο γέννες και ήδη στα πρόθυρα της τρίτης ηλικίας. Τράβηξε με την κόψη των χεριών τα μάγουλα προς τα πίσω για να δει πώς ήταν νέα και είδε την ίδια της τη μάσκα με τα σχιστά μάτια, την πλακουτσωτή μύτη, τα φουσκωτά χείλια. Αγνόησε τις πρώτες ρυτίδες του λαιμού, δε διορθώνονταν, και γύμνωσε τα τέλεια και καλά βουρτσισμένα δόντια της μετά το γεύμα στο φέρι. Έτριψε με τον κύλινδρο του αποσμητικού τις φρεσκοξυρισμένες μασχάλες και φόρεσε το πουκάμισο από δροσερό βαμβάκι με τα αρχικά ΑΜΜ κεντημένα στο χέρι πάνω στο τσεπάκι. Ξέμπλεξε με τη βούρτσα τα μαύρα γυαλιστερά μαλλιά, μακριά ως τους ώμους, και τα έκανε μια αλογοουρά με το φουλάρι με τα πουλιά. Στο τέλος μαλάκωσε τα χείλια με το κραγιόν από σκέτη βαζελίνη, ύγρανε με τη γλώσσα τους δείκτες για να διορθώσει τα ευθυγραμμισμένα φρύδια, έβαλε μια σταλιά από το πικρό άρωμά της πίσω από κάθε αυτί κι αντιμετώπισε τελικά τον καθρέφτη με το πρόσωπο μεσόκοπης μητέρας. Το δέρμα, χωρίς ίχνος καλλυντικών, αμυνόταν με το αρχικό του χρώμα και τα τοπαζένια μάτια ήταν αγέραστα κάτω από τα σκοτεινά πορτογαλέζικα βλέφαρα. Κοίταξε αυστηρά κάθε λεπτομέρεια, έκρινε ανελέητα τον εαυτό της και είδε πως ήταν τόσο καλά όσο αισθανόταν. Μόνο όταν έβαλε τη βέρα και το ρολόι συνειδητοποίησε την καθυστέρησή της: ήταν έξι παρά πέντε. Παραχώρησε όμως στον εαυτό της ένα λεπτό νοσταλγία για να κοιτάξει τους ερωδιούς που γλιστρούσαν ακίνητοι πάνω στους πυρωμένους ατμούς της λίμνης. Τα βαριά μαύρα σύννεφα από τη μεριά της θάλασσας τη συμβούλεψαν να

Κοίταξε αυστηρά κάθε λεπτομέρεια, έκρινε ανελέητα τον εαυτό της και είδε πως ήταν τόσο καλά όσο αισθανόταν. Μόνο όταν έβαλε τη βέρα και το ρολόι συνειδητοποίησε την καθυστέρησή της: ήταν έξι παρά πέντε.

αναγνώρισε τη γυναίκα στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου και της έδωσε, με γέλια και πολυλογίες, μια ανθοδέσμη γλαδιόλες που της είχε παραγγείλει το πρωί. Μερικά τετράγωνα πιο πέρα το ταξί έστριψε σ' ένα μονοπάτι που μόλις ήταν βατό, το οποίο ανηφόριζε στην άκρη ενός γκρεμού με κοφτερές πέτρες. Μες στην αραιή, λόγω της ζέστης, ατμόσφαιρα διακρίνονταν τα κότερα, στοιχισμένα στην τουριστική αποβάθρα, το φέρι που έφευγε, η απόμακρη σιλουέτα της πόλης μες στη θολούρα του ορίζοντα, η ανοικτή Καραϊβική Θάλασσα.

Στην κορυφή του λόφου βρισκόταν το θλιβερό νεκροταφείο των φτωχών. Έσπρωξε χωρίς προσπάθεια το σκουριασμένο πορτάκι και πήρε, με την ανθοδέσμη στα χέρια, το μονοπάτι ανάμεσα σε τύμβους σκεπασμένους από αγριόχορτα, σκουπίδια από φέρετρα και υπολείμματα από κόκαλα ξεραμένα από τον ήλιο. Οι τάφοι έδειχναν ολόιδιοι στο εγκαταλειμμένο νεκροταφείο με μια σείμπα με μεγάλα κλαδιά στο κέντρο. Οι κοφτερές πέτρες ενοχλούσαν ακόμα και κάτω από τις σόλες από πυρωμένο καουτσούκ και ο δριμύς ήλιος διαπερνούσε το σατέν ύφασμα της ομπρέλας. Μια ιγκουάνα βγήκε από τους θάμνους,

φροντίσει να πάρει μαζί της την ομπρέλα.

Το ταξί την περίμενε κάτω από τις μπανανιές της πύλης. Πήρε τη λεωφόρο με τους φοίνικες μέχρι την ανοικτωσιά των ξενοδοχείων όπου υπήρχε μια υπαίθρια λαϊκή αγορά και σταμάτησε μπροστά σ' ένα μαγαζάκι με λουλούδια. Μια μεγαλοκαμωμένη μαύρη, που έπαιρνε το μεσημεριανό υπνάκο της σε μια καρέκλα της θάλασσας, ξύπνησε ξαφνιασμένη,

